

Vypraveno

dně 27. 8. 14 36.

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

MVCRP00YW1K6

ZALOŽBA ZAMÍTNUTA

=>

MS. n. PRAZE

6 A 193/2014-41

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: ..... 26. 8. 2014 /
podpis: ..... *Milana Chovance*

Praha 4. 8. 2014

Č.j.: MV-64563-4/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.
prac. č.: 1122 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) rozhodl o včasném rozkladu, který podal ..... o, nar. .... s – Chrystalnyj, Ruská federace, státní občan Ukrajiny, trvale byten. .... (dále jen „žadatel“), právně zastoupen advokátem ..... s. r. o. se sídlem 110 00 Praha 1, Opletalova 25, proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 26. 3. 2014, č.j.: VS-2508/835.3/2-2007, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbytování státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“) vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal dne 14. 8. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Ústeckého kraje o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 23. 9. 2013, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci. Jedná se o žadatelovu druhou žádost. První žádost byla rozhodnutím ministra vnitra o rozkladu pravomocně zamítnuta dne 16. 10. 2008 z důvodu nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., pro neplnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů v oblasti veřejného zdravotního pojištění.

Žadatel uvádí, že se zdržuje na území České republiky od roku 1998. Trvalý pobyt na území České republiky mu byl povolen od 4. 10. 2002. Žadatel je podruhé rozvedený. Se svou druhou bývalou manželkou má syna, nar. v roce 1999, který spolu se svou matkou v roce 2009 nabyli státní občanství České republiky.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, podmínky prokazující bezúhonnost v posledních pěti letech a znalost českého jazyka. Podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. již žadatel od nabytí účinnosti zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), neprokazuje.

Žadatel však nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť neplnil povinnosti uložené mu zvláštním právním předpisem v oblasti veřejného zdravotního pojištění za svoji osobu a zároveň obchodní společnost ..... a.s., ve které žadatel působil jako jednatel a posléze předseda představenstva, neplnila své zákonné povinnosti v oblasti odvodů na pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Žádosti žadatele o prominutí nesplnění této podmínky Ministerstvo vnitra nevyhovělo s poukazem na skutečnost, že k porušování zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění docházelo ze strany žadatele opakovaně, a to i poté, kdy byla v podstatě identická pochybení důvodem zamítnutí jeho předchozí žádosti. Ministerstvo vnitra neshledalo ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro prominutí nesplnění této podmínky ve smyslu § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. Přihlédlo rovněž k tomu, že veškeré dlužné částky uhradil žadatel až v březnu roku 2014, těsně před vydáním rozhodnutí o žádosti.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo.

II.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žadatel prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad. V rozkladu shrnul důvody, na základě kterých byla jeho žádost zamítnuta. Uvedl, že se závěrem zamítavého rozhodnutí Ministerstva vnitra nesouhlasí, neboť ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. odkazuje na povinnosti uložené fyzické osobě, a nikoliv na povinnosti uložené jiným subjektům. Ministerstvo vnitra tímto postupem stanovilo další podmínky nad rámec zákona č. 40/1993 Sb. Dlužné částky na veřejné zdravotní pojištění v případě žadatele (tedy fyzické osoby) činí řádově částky ve výši několika korun. Dlužné částky vzniklé v roce 2007 a dříve nejsou dle názoru žadatele relevantní, neboť podmínka stanovená v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb.

předpokládá řádné plnění povinností po dobu pěti let. Doplnuje, že dlužné částky vznikly pouze nedopatřením a v současnosti jsou všechny uhrazeny. Poslední dlužné částky vznikly žadateli v roce 2012 a od té doby hradí splátky na veřejné zdravotní pojištění řádně a včas. Vyjma nehrzení veřejného zdravotního pojištění, neporušil žadatel žádné právní předpisy na území České republiky. Ministerstvo vnitřní rovněž nezohlednilo skutečnost, že synovi žadatele bylo státní občanství České republiky již uděleno. Rozdílné státní občanství otce a syna může do budoucna představovat problém při výkonu jeho rodičovských práv. Z aplikační praxe Ministerstva vnitřní přitom vyplývá, že tento respektuje zásadu jednotného státního občanství v rodině.

Žadatel dále odkazuje na tři konkrétní rozsudky Nejvyššího správního soudu, ze kterých plyne, že Ministerstvo vnitřní je povinno respektovat principy právního státu, jako např. zásadu proporcionality nebo zásadu legitimního očekávání. Dle názoru Nejvyššího správního soudu předpokládá ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. určitou závažnost porušení zvláštního právního předpisu, přičemž i další okolnosti protiprávního jednání musí být takové, aby bylo skutečně naplněno reálné riziko pokračování v porušení povinností. Jestliže tedy Ministerstvo vnitřní zamítlo první žádost žadatele z důvodu neplnění povinností na úseku všeobecného zdravotního pojištění, nelze pak použít stejnou argumentaci v žádosti aktuálně projednávané, kdy žadatel již téměř dva roky zdravotní pojištění řádně hradí, dlužné částky zcela uhradil a jeho pochybení na úseku zdravotního pojištění bylo jediným za dobu šestnácti let pobytu na území České republiky. Dle názoru žadatele tedy neexistuje reálné riziko pokračování v porušování povinností z jeho strany, jak o něm hovoří judikatura Nejvyššího správního soudu.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitřní rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitřní na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitřní.

Především je nutné zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, jako procesní předpis pak správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonem uvedené dikce „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a, že je zcela ve sféře uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno, či nikoliv. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti. Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky vyplývající z uvedených právních předpisů, a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51).

IV.

K námitkám, které žadatel v rozkladu uvedl, konstatuje ministr vnitra následující:

Jakkoli lze přisvědčit námitce žadatele, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. odkazuje na povinnosti uložené fyzické osobě, nikoli na povinnosti uložené jiným subjektům, ve shodě se zjištěním Ministerstva vnitra ministr vnitra konstatuje, že žadatel nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. z důvodu, že neplnil povinnosti uložené zvláštním právním předpisem v oblasti veřejného zdravotního pojištění za svoji osobu. Z dokladů, které žadatel přiložil k žádosti, je patrné, že v průběhu pojistného vztahu v některých časových intervalech neodváděl splátky na veřejné zdravotní pojištění řádně a včas.

K hrazení nižších, než předepsaných záloh, docházelo i v roce 2011 a 2012, z čehož vyplývá, že žadatel se nepoučil z důvodů zamítnutí své první žádosti.

Ministr vnitra dále upozorňuje, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. stanoví, že žadatel plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky. Z textu citovaného ustanovení vyplývá, že předmětná podmínka se vztahuje na celou dobu pobytu žadatele na území České republiky, nikoliv pouze na období pěti let, jak je nesprávně uvedeno v rozkladu. Ministr vnitra pro úplnost uvádí, že období pěti let se váže k podmínkám uvedených v § 7 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 40/1993 Sb. (délka povoleného trvalého pobytu ke dni podání žádosti a požadovaná doba bezúhonnosti).

Jak výše uvedeno, jednou z podmínek, za kterých lze státní občanství České republiky žadateli udělit, je skutečnost, že žadatel plní povinnosti, které mu plynou ze zvláštních právních předpisů. Z formulace předmětného ustanovení je zřejmé, že tato podmínka se týká plnění všech povinností, které žadateli plynou z právních předpisů, tedy jak povinností v soukromoprávní sféře, tak i povinností, které žadateli plynou s ohledem na jeho podnikání prostřednictvím právnické osoby. S ohledem na dlouhodobé neplnění povinností ze strany žadatele nenabyl ministr vnitra jistoty, že i nadále nebude z jeho strany k porušování předmětné zákonné povinnosti docházet. Ministr vnitra pro úplnost konstatuje, že vzal na vědomí, že syn žadatele nabyt státní občanství České republiky udělením v roce 2009. Bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že státní občanství České republiky nabyt spolu se svou matkou, bývalou manželkou žadatele, s níž žije ve společné domácnosti.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2013, č.j.: 8 As 31/2012-76 je uvedeno, že v případě, kdy žadatel nespĺňuje zákonné předpoklady uvedené v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., nelze státní občanství České republiky udělit. Výjimkou jsou případy stanovené v § 11 zákona č. 40/1993 Sb., kdy lze nespĺnění zákonných předpokladů prominout. Jedná se však pouze o možnost, nikoliv povinnost Ministerstva vnitra.

V.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem

a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč splnění uvedených podmínek nebylo prominuto. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatelů a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

Při hodnocení, zda neudělení státního občanství může žadateli způsobit problémy i v oblasti prohlubování procesu integrace do české společnosti, se zásadně vychází z čl. 42 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb., (dále jen „Listina“), který stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práv a svobod zaručených Listinou, pokud nejsou výslovně příznána občanům.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., jejíž splnění nebylo žadateli prominuto.

K dosavadnímu požadavku o předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto

zákona dnem 1. 1. 2014, pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

